

Ægteskabet og alkærligheden 4

Af Martinus

Hvad er årsagen til det primitive menneskes forfølgende af alkærligheden? Hvoraf kommer denne forfærdelige uvilje, der hos visse væsener ligefrem grænser til had og forfølgelse?

– Denne væsenets antipati imod den intime sympati for sit eget køn har rod i naturens egen opretholdsstruktur. Dyrene har i nogen grad tendens til at dræbe væsener af deres egen art, der er abnorme og mere eller mindre afvigende fra det normale og ude af stand til at kunne klare de for arten gældende livsbetingelser. Og det er denne tendens, vi kan se, der går igen helt op i det endnu meget stærkt enpolede menneske, som endnu er aldeles blottet for trang til intimt at kærtegne væsener af sit eget køn. Ja, det ligefrem kan hade og forfølge et sådant væsen. **Men efterhånden som poludviklingen skrider frem og kommer til syne i flere og flere mennesker, og det ligeledes er blevet synligt, at denne forvandling fra enpolet til dobbeltpolet er en naturlig proces, der er en livsbetingelse for væsenets forvandling fra dyr til menneske, vil man stille sig helt anderledes forstående og sympatisk overfor væsenerne på dette stadium i udviklingen, end man tidligere har været i stand til.**

Det homoseksuelle eller dobbeltpolede menneske og almenheden

Nævnte forvandling vil komme ind under en, for den forvandlede tilstand passende moralbasis. Og man vil komme til at erkende, at dette at være "homoseksuel", der er det samme som at være dobbeltpolet, ikke behøver at betyde, at man er en paria, at man er en afsporet, man er pervers, man er en seksualforbryder, man ligger under for en fejlagtig vane, man er en særling, man er abnorm eller er befængt med nogle af de andre mentale særheder, menneskene synes at koble til den homoseksuelles eller det dobbeltpolede menneskes mentalitet og psyke. Så længe det homoseksuelle eller dobbeltpolede væsen ikke er et færdigt menneske, kan det naturligvis være behæftet med laster og afsporinger lige såvel som de enpolede væsener. Men at betragte laster og afsporinger eller andre ufærdige sider ved mennesket som særligt hørende det dobbeltpolede menneske til er absolut forkert og er i sig selv en afsporet opfattelse. Homoseksualitet i renkultur er således ikke nogen last eller afsporing. Den er organisk forankret i dobbeltpoletheden og næstekærligheden og er det livets fundament, uden hvilket en virkelig lysets verden i total renkultur ville være en absolut umulighed.

Men hvordan skulle en menneskehed, der igennem dens religioner, sekter og samfund har fået prædikeret mose-lovens dødsdom over væsener af samme køn, der intimt kærtegnede hinanden, kunne forstå et talent, der endnu ikke gjorde sig gældende i deres egen mentalitet og væremåde? De havde jo endnu i mange tilfælde en ligefrem stærk seksuel appetit på det modsatte køn. De kunne kun opfatte alkærligheden som en uhyrlighed, en afsporing, der måtte straffes og udryddes. Men hvordan kan man udrydde Guds plan? – Denne strenge almenhed og dens præster og retsvæsen forstod jo ikke, og forstår heller ikke engang i dag, at det er Guds skabelse af mennesket i sit billede, man angriber og gudøver sabotage imod ved at forfølge alkærlighedens vækst i mennesket.

Et internationalt verdensrige

Men hvordan ville verden komme til at se ud, hvis ikke alkærligheden blev et talent i mennesket?, – Den ville blive ved med at være hjemstedet for en dyrisk, dræbende verden, ja, den ville endog blive en djævelverden i renkultur. Hvis ikke virkningerne af de lidelser, mennesket påfører andre væsener, vendte tilbage til sit ophav og blev dettes skæbne, ville samme ophav blive et permanent kulminerende djævelvæsen. **Al djævlbevidsthed, al krig, had og forfølgelse, skinsyge, misundelse, intolerance og lignende skyldes udelukkende manglende alkærlighed.** Men da al lidelse netop på grund af karmaen afføder i væsenet næstekærligheds- eller alkærlighedstalentet, kan intet væsen og dermed heller ingen som helst menneskehed blive ved med at leve i mørkets, krigens eller ragnaroks epoke. Den voksende alkærlighed i menneskeheden vil således føre den frem til at udgøre et virkeligt kærlighedens rige på jorden, hvor "alle elsker alle" som en modsætning til livet på jorden i dag, hvor "alle er i krig med alle". I dette kommende verdens rige vil alle nationer og stater være forenede til en stat eller ét rige. Dette rige vil have en for alle eksisterende nationer fælles regering. I denne verdensstat vil alt være så fuldkomment organiseret og styret, at penge ►

er afskaffet. Den eneste betalingsværdi vil da være menneskets arbejdsevne. Ingen kan betale med noget som helst andet. Jeg skal ikke komme nærmere ind på dette kommende rige, men henviser til første binds fjerde kapitel i mit hovedværk LIVETS BOG, hvor dette rige er udførligt beskrevet. Jeg skal blot her nævne, at alt manuelt arbejde udføres helautomatisk med maskiner. Intet menneske skal her udføre noget som helst groft og opslidende arbejde. Da mennesket her kun skal yde et tilsvarende antal arbejdstimer, som dets eget livs behov kræver, bliver arbejdstiden noget ganske andet, end man i dag er vant til. Den vil næppe overstige to timer om ugen. Og dette giver adgang til en levestandard, der dækker et meget højt kulturstadiums moderne behov. Men uden alkærlighed ville menneskene gå fuldstændigt til grunde i en djævlverdendens mørkeste kaos, ragnarok eller helvede. Det er derfor ikke godt at forfølge alkærlighedens begyndende vækst i menneskene.

Mosesmissionen og Kristusmissionen

I kraft af Moses og Kristus er det ikke vanskeligt at se, at de to store væsener var Guds redskaber for menneskehedens førelse igennem to fra hinanden afvigende store livsepoker. Moses var ægteskabsepokens store profet, men Kristus var den nu begyndende alkærlighedsepokes totale repræsentant og dermed en verdensfrelsende Gudesøn. Moses var lovens og straffens enpoledede ekspert, men Kristus er mennesket i Guds billede efter hans lignelse. Han er modellen for Guds skabelse af mennesket i sit billede efter sin lignelse. Som han er, skal alle blive. Uden at være et Kristusvæsen kan man umuligt være et færdigt menneske i Guds billede efter hans lignelse.

Materialisation og dematerialisation

Når menneskene er i færd med at udvikle sig til dobbeltpolethed, og hankønstilstanden og hunkønstilstanden ophører, og hvorved den enpoledede parringsakt og ægteskab også ophører, hvad skal da afløse denne menneskenes fysiske tilværelsesform? – Menneskenes voksende dobbeltpolethed er en begyndende forvandling af mennesket til at blive et åndeligt væsen. Og åndelige væsener har ikke brug for fysiske organismer, da den åndelige verdens materie automatisk former sig efter væsenets tanke. Alene med tænkeevnen og dets vilje kan væsenet på det åndelige plan sætte materiens form fuldstændigt totalt efter ønske. Det skaber altså her med sin blotte tænkeevne uden hjælp af noget som helst materielt legeme. **Efterhånden som mennesket når så langt frem i udvikling, at det ikke mere kan fødes af kvinder, men alligevel endnu ikke er helt færdigt med det fysiske plan, da har det imidlertid fået sin tænkeevne trænet så meget op på det åndelige plan, at det ikke blot i den åndelige materie kan skabe en kopi af sit tidligere fysiske legeme, men det kan også med sin tanke- og viljekraft lade dette tankematerialiserede legeme fortsætte og iklæde sig egnede fysiske materier, så der ligefrem i lyn-tempo opstår et fysisk legeme.** Og væsenet kan da midlertidigt opleve og manifestere sig på det fysiske plan. Lige så hurtigt kan det bringe dette interimistiske fysiske legeme til at opløses og dermed forsvinde.

Overjordiske skabernetoder, mirakler

I menneskenes sidste epoke som fysisk væsen i dets færdigudviklede tilstand kan det altså ved sin tanke og viljekraft efter behag skiftevis være et fysisk væsen og et åndeligt væsen. Den kan yderligere, så længe det er i

sin fysiske materialisation, materialisere og dematerialisere fysiske ting og genstande. Det har i denne sin høje åndelige, færdige tilstand som mennesket i Guds billede efter hans lignelse adgang til et væld af kosmiske eller okkulte kræfter. Det er i stand til med disse kræfter at manifestere foreteelser, der ikke kan frembringes ved det ufærdige menneskes almindelige skabemetoder. Det er disse foreteelser, der derfor bliver udtrykt som “mirakler”. **Sådanne færdige mennesker kan også materialisere sig fysisk på andre kloder og dér med deres overjordiske viden og kunnen hjælpe endnu primitive mennesker fremad i ånd og kulturskabelse.** At sådanne materialiserede overjordiske mennesker af de befolkninger, som de har materialiseret sig for og har hjulpet, bliver betragtet som guder og engle, er ganske naturligt. Hvordan skulle de ellers kunne opfatte disse væsener? Bibelen peger da også i flere tilfælde på sådanne overjordiske væsener, der har materialiseret sig her for jordiske mennesker.

De færdige mennesker i Bibelens åbenbaringer

Hvad var det for tre mænd, der besøgte Abraham i Mamre Lund, og som blev opfattet som Gud og to engle? (1. Mos. 18:2). – Og bagefter gik englens til Sodoma og Gomorra, som stod foran en stor mørk karmaudløsning og skulle ødelægges. Lot bød dem indenfor i sit hus, men de ville helst blive på gaden. Da nødte han dem meget, og de gik ind i hans hus, og han gjorde dem et gæstebud. Men før de lagde sig, omringede mændene af staden, mændene af Sodoma, folk alle steder fra, huset. Da gik Lot ud til dem og bad dem ikke at gøre mændene noget ondt. Men da trængte mændene ind på Lot og ville sprænge døren. Da udstrakte englens deres hænder og

tog Lot ind til sig i huset og lukkede døren. Og mændene, som vare udenfor husets dør, blev slået af englens med blindhed. Derefter reddede englens Lot og hans døtre, før de ødelagde staden og dens omegn, som de netop var kommet for at ødelægge (1. Mos. 19: 1-2, 24).

Hvad var det for tre fremmede og ukendte mænd, der således kom til Abraham og yderligere havde magt til på et øjeblik at udlette en hel by med dens befolkning, en magt som Abraham vidste, de havde, ellers havde han nok ikke bedt dem så bønligt om at redde byen fra ulykken (1. Mos. 18:2). Var det ikke netop færdige mennesker i Guds billede, mennesker der kunne materialisere og dematerialisere sig, redskaber for Guds primære bevidsthed, der her er tale om? Hvem skulle det ellers være? Gud kan kun manifestere sig ved hjælp af redskaber. Hvorfor skulle de levende væsener ellers kunne forstå ham? – Hvorfor skulle Abraham tro, det var Gud og engle, hvis ikke de var særlige, usædvanlige og fra alle andre vante væsener afvigende og ophøjede og med evner og magt, jordens mennesker ikke havde?

Hvem var det, der talte til Moses igennem tornebuskens ild og blandt andet sagde: “Og nu se, Israels børns skrig er kommet for mig, og jeg har også set den trængsel, hvormed Ægypterne trænge dem.

Så gak nu og jeg vil sende dig til Faraos, og udfør mit folk, Israels børn, af Ægypten”. Og her var det også ved et redskab, en “Herrens engel”, at Gud taledede til Moses. ▶

“Alene med tænkeevnen og dets vilje kan væsenet på det åndelige plan sætte materienå form fuldstændigt totalt efter ønske. Det skaber altså her med sin blotte tænkeevne uden hjælp af noget som helst materielt legeme”

Martinus

“At sådanne materialiserede overjordiske mennesker af de befolkninger, som de har materialiseret sig for og har hjulpet, bliver betragtet som guder og engle, er ganske naturligt. Hvordan skulle de ellers kunne opfatte disse væsener?”

Martinus

Moses havde for øvrigt flere "samtaler med Gud" og fik igennem dem stadig sine instrukser med hensyn til hans førelse af Israels folk. Disse instrukser var naturligvis også ved et ophøjet væsen, en "Herrens engel" og særligt i ensomheden på Sinai bjerg (2. Mos. 2:9-10).

Og Bibelen fortæller os også om præsten Sakarias blandt andet følgende: "Men det skete, medens han efter sit skiftes orden gjorde præstetjeneste for Gud, tilfaldt det ham efter præstetjenestens sædvane at gå ind i Herrens tempel og bringe røgelsesofferet. – Og hele folkets mængde holdt bøn udenfor i røgelsesofferets time. – Men en Herrens engel viste sig for ham, stående ved den højre side af røgelsesalteret. – Og da Sakarias så ham, forfærdedes han, og frygt faldt over ham. Men englen sagde til ham: "Frygt ikke, Sakarias. Thi din bøn er hørt, og din hustru Elisabeth skal føde dig en søn, og du skal kalde hans navn Johannes" (Luk. 1: 10-11.). Og englen fortæller videre om barnet, der blev "Johannes Døber".

På samme måde udtrykker Bibelen, at en Herrens engel også bebudede Jesu fødsel for jomfru Maria af Nazaret. Og englen udtrykte blandt andet: " ... Og englen kom ind til hende og sagde: "Hil være dig, du benådede. Herren er med dig, du velsignede blandt kvinder." – Men hun blev forfærdet over den tale, og hun tænkte, hvad dette skulle være for en hilsen. – Og englen sagde til hende: "Frygt ikke, Maria. Thi du har fundet nåde hos Gud. – Og se, du skal undfange og føde en søn, og du skal kalde hans navn Jesus. Han skal være stor og kaldes den Højestes søn; og Gud Herren skal give ham Davids, hans faders trone. – Og han skal være konge over Jakobs hus evindeligt, og der skal ikke være ende på hans kongedømme". (Lk. 1:28-33).

Ser vi ikke netop et sådant overjordisk fuldt færdigt menneske i Kristus? Han opfyldte kærlighedsloven og tilgav sine fjender. Og han havde evne til både at materialisere og dematerialisere sig samtidigt med, at han også var herre over miraklernes eller disses overjordiske kræfter. Og ser vi ikke også ham som Guds redskab som verdensgenløser. Og var det ikke netop ham, der i det stærke lys på vejen til Damaskus var i stand til at tale til

Paulus og forvandle ham fra at være en kristushader til at blive en af de største kristusapostle? (Ap. gern.22:7-8). Det er således ikke det almindelige ufærdige menneskes kapacitet i viden, kunnen og væremåde, vi i de her nævnte bibelske ophøjede væseners fremtræden bliver vidne til. De er alle færdige mennesker i Guds billede efter hans lignelse. De har alle igennem reinkarnationen i fortidige fysiske liv på andre verdener måttet gennemleve mørkets kulmination for netop at blive til de englelige væsener, der udgør Guds primære bevidsthed.

Guds ansigt

Det er disse væsener, der er Guds organer og redskaber for hans skabelse, ledelse og styrelse af menneskeheden. Det er disse væsener, der danner den guddommelige organiske enhed eller sammensmeltning af de væsener, der udgør verdensgenløsningen. De udgør Guds oplevelsesorgan af menneskene og er på samme måde hans manifestationsorgan for menneskene og for øvrigt for alle væsener i mellemkosmos. Det er denne enhed af væsener, hvortil alle de levende væseners bønner til Gud går og bliver hørt. Det er disse væsener, der, som vi for har berørt fra Bibelen, kan åbenbare sig for menneskene og være enten materialiseret eller umaterialiseret tilstede til hjælp i menneskenes vanskelige situationer. De er bag ved menneskeheden og leder hele dens situation og skæbne, så den kommer til at opfylde Guds skabelsesplan, hvilket vil sige, at den til sidst bliver til menneskeheden i Guds billede efter hans lignelse. – Disse væsener udgør altså den del af Guds bevidsthed og sanseredskaber, med hvilke Gud oplever menneskenes manifestationer, ligesom han også ved dem som nævnt styrer og leder menneskeheden. De samme væsener udgør altså det område af Gud, der er tilgængeligt for menneskelig sansning og henvendelse til ham igennem bønnen. De er åndelige væsener og derfor umaterialiserede på det fysiske plan. De er personligt anonyme, men kan i givne situationer materialisere eller åbenbare sig for mennesker, som fx. væsenet der talte til Moses igennem tornebuskens ild, og ligeledes de tre væsener, der som Gud og to engle besøgte Abraham i Mamre Lund, samt de mange andre åbenbaringer og visioner, der udtrykkes som Gud og engle i Bibelens beretninger. ▶

Væsenerne i de allerhøjeste af disse åbenbaringer er alle væsener, der igennem deres alkærligheds udvikling på det fysiske plan er nået frem til at blive færdige mennesker i Guds billede efter hans lignelse. De er således nået at blive ét med Gud. De er Guds ansigt. Derfor udtrykkes de også i de situationer, hvor de materialiserer eller åbenbarer sig for mennesker, som identiske med Gud. Det er derfor, det hedder i de bibelske beretninger, at "Gud" talte til den eller den. "Gud" besøgte Abraham, "Gud" talte til Abraham, "Gud" talte til Moses osv. Andre i alkærlighed mere eller mindre udviklede væsener udtrykkes i åbenbaringsberetningerne som "engle". Og er det ikke netop disse engle, Bibelen hentyder til i følgende: "Ere de ikke alle tjenende ånder, som udsendes til hjælp for deres skyld, der skulle arve frelse? – (Hebr. brevet 1:14).

Hvorfor det ikke var godt for Adam at være ene

Vi har hermed fået et lille indblik i den guddommelige livsproces, der udtrykkes som "Guds skabelse af mennesket i sit billede efter sin lignelse". Vi har set, at ægteskabet og parringsakten kun var noget midlertidigt, noget sekundært i forhold til det virkelige, primære liv, som det er en forberedelse til. For at blive udviklet til at kunne opleve livet i de allerhøjeste lysets verdener hinsides al fysisk tilværelse må menneskene først gennemleve livet i det dybeste mørke, et mørke hvor der overhovedet ikke eksisterer alkærlighed, et mørke der derfor er hjemstedet for hadets og fjendskabets kulmination, en sfære eller zone, hvor livsbetingelsen er at dræbe for at leve. Men vi har her set, at Gud har skabt betingelser for, at væsenet ikke skal gå alene eller ensom igennem dette mørke. Han sagde ifølge Bibelen: det er ikke godt, at mennesket er ene, jeg vil gøre ham en medhjælp, som skal være hos ham (1. Mos. 2:18). Og med "Evas skabelse", hvilket vil sige væsenernes forvandling til enpolet, kunne to væsener af modsat køn igennem parring og parringsakten gensidigt gennem hinanden modtage Guds lysende og varmende ånd som en kulminerende altoverstrålende højeste behagsfølelse. Midt i en kulminerende mørkets verden, hvor alkærligheden ikke eksisterer, og livsbetingelsen er at dræbe for at leve, oplever de således en stråle fra Guds ånds evige lysregion hinsides al jordisk gråd og tænders gnidsel, en lysstråle fra en verden, hvor der hverken er dødsjammer, skrig eller pine. Midt i dyreriget og djævlensfærens domæne, midt i en verden af fjendtlige væsener blev "den højeste ild" i deres kønslige samhørighed til et lysets tem-

pel, hvor de fik livslyst, styrke og kraft til at fortsætte livsvandringen på den dræbende, tornefyldte vej fra dyreriget til menneskeriget, fra djælvvæsen til gudmenneske i Guds billede efter hans lignelse. Det var således godt, at væsenet ikke var ene på sin vej igennem dette mørke. Hvordan skulle det være kommet igennem dette uden den højeste ild: Guds ånd i parringsakten?

Som vi har set, er ægteskabet ikke det endelige guddommelige mål med det levende væsen. Det fremtrædende hankøsvæsen i renkultur og ligeledes det fremtrædende hunkøsvæsen i renkultur kan kun eksistere som dyr i renkultur. Denne struktur fik det med enpolet eller Evas skabelse. Dermed blev det prædestineret til at være et mørkets væsen, være et dræbende væsen: Men samtidigt var det ligeledes igennem sin enpolet blev formet til at kunne modtage Guds stimulerende og livgivende ånd eller "den højeste ild" igennem parringsakten med et væsen af modsat køn. Da der ikke eksisterede nogen som helst alkærlighed her i denne mørkets zone, var parringssympatien således det absolut eneste lys.

Djævlemennesketilstanden

Men denne sympati gjaldt jo kun parringspartneren, væsenet af modsat køn og afkommet. Men denne sympati var jo ikke alkærlighed. Ved den kunne væsenet ikke blive til mennesket i Guds billede efter hans lignelse. Her krævedes der virkelig kærlighed, en kærlighed der var totalt uselvvisk, en kærlighed med hvilken man kunne elske sin næste, hvilket vil sige alle væsener, man kommer i berøring med. **Men da den kærlighed kun kan blive til talent i væsenet i kraft af virkningerne af de lidelser, det har påført andre væsener, var det således en urokkelig betingelse, at det måtte igennem livets kulminerende mørkezone for at få udviklet alkærlighedsevnen.** Men for at komme igennem dette mørke var, som vi har berørt, Guds lysende og livsbefordrende ånd ligeledes en urokkelig betingelse. Og denne betingelse opfyldtes altså igennem væsenernes parring og parringsakt. Men efterhånden som næstekærligheden udviklede sig, ville parringssympatien blive mere og mere overflødig. Alkærligheden ville med tiden blive den altoverstrålende eller altbeherskende. Det blev derfor nødvendigt, at væsenerne blev befriet fra deres enpolet, så de også kunne elske væsener af deres eget køn. Og væsenerne blev efterhånden, som alkærligheden udviklede sig i væsenet, mere og mere dobbeltpolede. Og med dobbeltpoletheden begyndte den menneskelige begavelse mere og mere at gøre sig gældende. Denne

begavelse voksede stærkere end alkærligheden. Væsenet kom derved til at opleve en epoke, i hvilken det havde menneskelig begavelse, men var endnu et mere eller mindre ukærligt væsen, det fik djævlbevidsthed. Det fik derved lejlighed til at udfolde et lidelsesområde, der var langt større end dyrenes. Derfor kunne det også få en mørk karma, der var tilsvarende mere mørk end dyrenes. Det er i denne tilstand, at det ufærdige menneske udtrykkes som "djævlemenneske".

Det færdige menneske i Guds billede og Himmeriges Rige

Og igennem denne mørke karma vokser væsenets alkærlighed til kulmination, og væsenet bliver dermed til det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse. Det er dobbeltpolet i renkultur og kan elske sin næste, som det elsker sig selv, og dermed opfylder livsloven totalt. Fra at være et væsen, der levede i mørket og kun kunne opretholde sin passage igennem denne dræbende verden i kraft af Gudsånd i form af den højeste ild i parringsakten med et væsen af modsat køn, men ellers var i krig og fjendskab med alle, er det nu i sin færdige tilstand som mennesket i Guds billede efter hans lignelse et væsen, befriet fra reinkarnationens fødsel og død. Det kan frivilligt gennem materialisation og dematerialisation alt efter behag åbenbare sig på det fysiske plan i situationer, hvor det er Guds taleorgan til væsener i nød. Det kan tale igennem tornebuskens ild, og det kan tale igennem lyset på vejen til Damaskus. Det kan være Guds redskab som verdensgenløser for en klodes menneskehed, ligesom det kan have andre store kosmiske missioner som ét med den store organstruktur, der udgør Guds primære bevidsthed, der er Guds hovedorgan for alle levende væsener i mellemkosmos. Det er selve Guds organ for hele menneskehedens styrelse og ledelse i dens vandring igennem mørket til Guds evige lysvæld i de højeste kosmiske eller åndelige verdener. Her funkler og stråler alkærligheden som Guds evige lys i form af "den højeste ild" fra væsen til væsen som et møde med Gud og gør enhver berøring med sin næste til en kulminerende eller højeste fornemmelse af behag, velvære og salighed. Og Guds skabelse af mennesket i sit billede er hermed sket fyldest. Vi er i det rige, som igennem alle tider er bebudet det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse. Vi er i Himmeriges Rige. ■

